

Szegedi Ítéltábla
Bf.I.159/2012/4.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2012. november 7. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette miatt az I. r. vádlott **ÉS TÁRSA** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2012. február 24. napján kihirdetett **10.B.462/2011/27.** számú ítéletének **az I. r. vádlottra vonatkozó részét m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint :

Megállapítja, hogy a bűncselekmény megnevezése helyesen: **társtettesként, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette.**

A Kecskeméti Törvényszék Bűnjelnyilvántartásában Bj.I/200/2011. szám alatt kezelt 1 db CD lemez **lefoglalását megszünteti és az iratokhoz csatolását rendeli el.**

Egyebekben az első fokú ítéletnek az I. r. vádlottra vonatkozó részét **helybenhagyja.**

Megállapítja, hogy az I. r. vádlott **személyi igazolványának száma: szám, állandó lakóhelye: irányítószám, település, utca, házszám, emelet, ajtószám, tartózkodási helye: irányítószám, település, utca, házszám.**

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság az I. rendű vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett bántalmazás hivatalos eljárásban büntetében (Btk. 226. § (1) bekezdés) állapította meg. Ezért 6 hónap, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett börtönre ítélte. Mellőzte a Kecskeméti Törvényszék bűnjelnyilvántartásában Bny.200/2011. szám alatt bevételezett 1 darab CD lemez foglalását és megállapította, hogy az az iratok között marad.

Az első fokú ítélet ellen az I. rendű vádlott és védője jelentettek be fellebbezést, elsődlegesen bűncselekmény hiánya okából felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése végett.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a fellebbezési nyilvános ülésen jelen lévő ügyész perbeszédében a tényállás kiegészítése és az indokolás helyesbítése mellett azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság helyesbítse a bűncselekmény megnevezését, az 1 darab CD lemez lefoglalását tekintse megszüntetettnek, egyebekben pedig az első fokú ítéletet az I. rendű vádlott vonatkozásában hagyja helyben.

A vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen a fellebbezését kiegészítette. Az ellentmondó tanúvallomásokra figyelemmel vitatta az első fokú ítélet tényállásának megalapozottságát, álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok köréből kirekesztette a sértett rendőrök előtt tett meghallgatásáról készült jegyzőkönyvet. Ezért elsődlegesen a vádlott bűncselekmény hiányában történő felmentését, másodsorban az első fokú ítélet I. rendű vádlottra vonatkozó részének hatályon kívül helyezését kérte. Fenntartotta ugyanakkor az enyhítésre irányuló fellebbezését is azzal, hogy pénzbüntetés kiszabását kérte. Az I. rendű vádlott csatlakozott védőjéhez.

A másodfokú bíróság a védelmi fellebbezéseket alaptalanoknak találta és túlnyomórészt osztotta az ügyész által kifejtetteket.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva - a Be. 349. § (1) bekezdésében írt korlátok között - a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le és olyan eljárási szabályt nem sértett, ami az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné. Tévedett azonban amikor a sértettnek a rendőrségen 2011. április 2. napján 21 óra 25 perckor fogatosított meghallgatásáról készült jegyzőkönyvet a Be. 29. § e) pontjára figyelemmel kirekesztette a bizonyítékok közül. E meghallgatási jegyzőkönyv szerint, bár figyelmeztették a hamis tanúvallomás törvényes következményeire, a sértettet nem tanúként hallgatták ki, hanem eljárási pozícióját illetően meghallgatott volt az ügyben. Az iratok szerint meghallgatására épp amiatt került sor, hogy a nyomozóhatóság tisztázhassa, történt-e a sértettel szemben intézkedő rendőrök részéről olyan cselekmény, aminek a nyomozása ügyészi hatáskörbe tartozik. A meghallgatást megelőzően, de ugyanezen a napon 19 óra 22 perckor tett bejelentést személyesen az ügyben az 1. sz. tanú, illetve aznap 17 óra 45 perckor a 2. sz. tanú telefonon jelentette a rendőrségnek az általa észlelteket. Mindezen adatok birtokában írásban kereste meg a Kecskeméti Rendőrkapitányság

Bf.I.159/2012/4.

vezetője 2011. április 5. napján ügyészi állásfoglalás kérése végett a Kecskeméti Nyomozó Ügyészséget, ami 2011. április 6. napján hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette miatt elrendelte a nyomozást. Ezért a másodfokú bíróság osztotta azt a védelmi álláspontot, mely szerint ez a meghallgatási jegyzőkönyv is bizonyítékként értékelhető volt. A kirekesztésre figyelemmel az elsőfokú bíróság nem foglalkozott ugyan részletesen e meghallgatási jegyzőkönyv tartalmával, ítéletének jogi indokolásában azonban kitért arra is, mivel indokolta meg a sértett a meghallgatási jegyzőkönyvben elmondottak és a későbbi tanúvallomása közötti ellentmondásokat. Az elsőfokú bíróság tehát saját álláspontjával ellentétben mégis foglalkozott a sértett nyilatkozataiban fellelhető azon ellentmondásokkal, amelyeket a védelmi fellebbezés támadott.

Az elsőfokú bíróság a megfelelő terjedelemben lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megalapozott tényállást állapított meg, és meggyőző indokokkal utasította el a védelem további bizonyítási indítványait. A tényállást a másodfokú bíróság az iratok alapján (Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja) kizárólag a következőkkel egészítette ki:

Az I. rendű vádlott 2002. évtől látott el hivatásos rendőri szolgálatot, 2008. januárjától a (rendőrőrs megnevezése)-én dolgozott. Munkavégzése kezdetben változó volt, de később már kiegyensúlyozottan teljesített.

Az I. rendű vádlott a cselekményével megszegte a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 47. §-át, valamint a Rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX.22.) BM rendelet 31. pontjában szabályozott testi kényszerre vonatkozó 40. §-át.

Az I. rendű vádlott a Btk. 137. § 1. pont l) pontja alapján hivatalos személynek minősül.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, az az előbb írt kiegészítésekkel irányadó volt a másodfokú felülbírálat során.

Az I. rendű vádlott felmentésére irányuló fellebbezések a bizonyítékok mérlegelését támadják. Azt sérelmezik, hogy az I. rendű vádlott és elítélt társa tagadó vallomásával szemben a bíróság ítéleti tényállását a sértett és az esetet közvetlenül észlelő tanúk, valamint a közvetett tanúk vallomására alapította. Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásában részletesen foglalkozott a tanúvallomások közötti ellentmondásokkal. A bíróság mérlegelő tevékenységének lényegi eleme az, hogy a bíróság részletesen számot ad arról, mely bizonyítékokat miért fogad el illetve vet el. Perrendszerű a bizonyítékok oly módon történő értékelése is, ha valamely vallomásnak csak egy

részét fogadja el bizonyítékként a bíróság, amennyiben azt egyéb bizonyíték is alátámasztja. Így például az elsőfokú bíróság - helyesen - nem fogadta el az 1. sz. tanú vallomásának azon részét, mely szerint a vádlott többször is megrúgta a földön fekvő sértettet, hiszen erre vonatkozóan más bizonyíték nem állt a bíróság rendelkezésére. Azt viszont, hogy az I. rendű vádlott megrúgta a sértettet, több tanú is egybehangzóan állította.

A bizonyítékok mérlegelése az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén nincs lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére, ezért az ezt támadó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett az I. rendű vádlott bűnösségére és bűncselekményét a törvénynek megfelelően minősítette, annak megnevezése azonban helyesbítésre szorult. A 61/2008. BK vélemény 1/b pontja szerint a bűncselekmény törvényi megnevezésétől csak akkor lehet eltérni, ha ez nyelvhelyességi és stiláris okból feltétlenül szükséges. Az ítéletábra szerint jelen esetben ez a körülmény áll fenn, ezért a bűncselekmény megnevezését a rendelkező részben írtak szerint helyesbítette.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva az ítéletábra a vádlott terhére nem a társas elkövetést, hanem a társtetteségben való elkövetést értékelte.

Az I. rendű vádlott terhére megállapított bűncselekmény büntetési tétele 2 hónaptól 3 évig terjedő szabadságvesztés, amelynek Btk. 83. § (2) bekezdése szerinti középértéke 1 év 7 hónap szabadságvesztés. Az elsőfokú bíróság messzemenőkéig figyelembe vette a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességet, a cselekmény tárgyi súlyát, amikor a középértéktől lényegesen enyhébb, a törvényi minimumot némileg meghaladó tartamú szabadságvesztést szabott ki. A bűncselekmény tárgyi súlya, elkövetési körülményei miatt az ítéletábra nem látott indokot az enyhítő szakasz alkalmazására és pénzbüntetés kiszabására. Ezért az enyhítésre irányuló fellebbezéseket is alaptalanoknak tartotta.

Az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtását próbaidőre felfüggesztette, ennek tartamát szintén a törvényi minimumhoz közel állapította meg. Tévedett, amikor akként fogalmazott, hogy a próbaidő tartama „a törvényi középértéket el nem érő”, hiszen középértékről a szabadságvesztés tartama körében a Btk. 83. § (2) bekezdése rendelkezik. Ez esetben legfeljebb számtani középértékről lehet beszélni.

Az elsőfokú bíróság - tévesen - nem szüntette meg a CD lemez lefoglalását, ezért azt a másodfokú bíróság a Be. 155. § (1) bekezdése alapján megszüntette és az elsőfokú bírósággal egyezően azt, a Be. 154. § (1) bekezdés 2. mondata alapján az iratokhoz csatolni rendelte. Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az első fokú ítélet rendelkező része pontatlanul tartalmazza a bünyelnyilvántartás számát, ezért a másodfokú ítélet rendelkező részében annak helyes számát tüntette fel.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélőtábla a fellebbezéseket alaptalanoknak találta, de az első fokú ítélet fellebbezésekkel megtámadott részét hivatalból felülbírálván, azt a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az I. rendű vádlott által a fellebbezési nyilvános ülésen felmutatott személyi igazolvány és lakcímkártya alapján megállapította a vádlott személyazonosító okmányának a számát, valamint állandó lakóhelyét és tartózkodási helyét.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2012. november 7. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

Dr. Cserhádi Ágota sk.
a tanács tagja, előadó

Sefta Márta dr. sk.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélőtábla Bf.I.159/2012/4. számú ítélete és Kecskeméti Törvényszék 10.B.462/2011/27. számú ítéletének az I. rendű vádlottra vonatkozó, és jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Szeged, 2012. november 7. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke.